

Sygn. akt V CSK 426/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa I. K., H. D. K. i F. I. K.

przeciwko Skarbowi Państwa-Prezydentowi Miasta S. i Gminie S.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powodów na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 (tysiąc
osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powodowie uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością oraz występowaniem w sprawie czterech zagadnień prawnych, z których trzy dotyczą dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz.U.1946.13.87 ze zm.), a jedno niepełnego rozważenia zarzutów apelacyjnych.

Tak umotywowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie jest w sprawie spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego i procesowego (art. 1 ust. 1 i 4, art. 15 ust. 1 i 2, art. 19 i 34 dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich, art. 120 pkt 4, art. 172, 336, 339 i 340 k.c., art. 53, 54 i 55 dekretu z dnia 11 października 1946 r. - Prawo rzeczowe, art. 278 § 1 i 3 kodeksu zobowiązań z 27 października 1933 r., art., 9 i 21 Konstytucji, art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 207, 213 § 1, art. 217 § 1, art. 233, 234, 235-209, 328 § 2, art. 378 § 1, art. 382, 386 § 4 i art. 391 k.p.c.

Nie występują także wskazane w skardze zagadnienia prawne. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęcie podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Wniosek powodów nie spełnia tych wymagań. Zagadnienia prawne dotyczące dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich były już w zakresie doniosłym dla rozstrzygnięcia sprawy przedmiotem wyjaśnień w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 r., II CK 51/02, i cytowane w nim orzeczenia), a pozostałe podniesione w skardze zagadnienie o charakterze procesowym nie ma w ogóle cech istotnego zagadnienia prawnego, sprowadza się do zakwestionowania sposobu rozpoznania jednego z zarzutów apelacyjnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł stosownie do art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013.1150) i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461).

[aw]

db